

Kaj mi je rekla še mati? Da, rekla mi je, da me ne bode učila, da vem več, ko ona! Ha, ironija! In vendar mati ne pozna ironije! Zakaj sem na svetu? Ali je sploh mogoče, da je po tem bednem življenju še kaj? Zakaj se učimo in toliko lovimo in tepemo za ta kruh, za to zrelo, ki vedno žrè — a nikdar ni sito. Kako moreš biti ponosen, o človek, svojega človeškega do-
stojanstva, svest si tolike negotovosti,

svest si svojih tako podlih organov! Kaj imamo več od živali! Le pekel, goreči pekel negotovosti... Ali ni bilo sploh mogoče, da bi vsaj mene ne bilo?... Turgenjev, če se ne motim, pripoveduje o nekem s smrtjo borečim se kmetom, ko je prosil suhih orehov, da bi je grizel. Jaz tudi... Dvakrat dve je tri. Zakaj bi moralo biti ravno štiri?! — —

(Konec prih.)

Pri mrtvaškem odru brata Avgusta.

Oj, tu ležiš, o brat premili,
Zatisnenih na vek očij!
Ljudje so oder ti vkrasili,
Da vrtu se podoben zdi!

Krog krste sveče pa gorijo,
Da-si je jasen poludan,
Leskét čudésen ti delijo,
Ki cvet si, oh! prerano vbran...

Solzi se britko mati draga
In oče, starček sivolas,
Nevtešna sta mi brata draga,
Za taboj jaz ihtim na glas.

Ljudje pa k tebi gori vrejo,
Da te pobožno pokropé,
Da enkrat še obráz tvoj zrejo,
Za dušo tvojo pomolé.

A reve, toge, bolečine
Nas zapustijo vse na mah,
Ko zadnji dih iz nas izgine,
Pred rajem zastor strè se v — prah.

Solzeč ob krsti so učenci,
Ki bil si jim učitelj blag,
Kažó podarjeni njih venci,
Kako si vedno bil jim drag!

Pri krsti tvoji majka Slava
Z Evterpo se solzi bridkó,
Ti bil si jima dika prava,
Vsekdar si ljubil ji srénó.

A kaj je mari ti jokanje,
Mirán je bledí tvoj obraz,
Krog usten ti igra smehljanje,
Pač tvoje sreče lep dokaz.

»Nihčé zató naj ne žaluje,
Da sem umrl še mladolét,
Saj kogar Stvarnik naš miluje,
On mlad ostavi tožni svét!

Janko Leban.

Recimo katero o našem pravorečju!

(Konec.)

Dokler nam kdo s tehtnimi razlogi na podlagi jezika slovenskega od Trubarja počenši do sedaj ne dokaže ter z dokazi ne podprè pravice l-a v izreki slo-

venski, dovoliti mora vsak, da se ravnamo po večini našega naroda, po zakonih našega jezikovnega razvitka ter po splošnih pravilih etymologično-zgo-